Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 195. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 12-го ВЕРЕСНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 12, 1978 No. 195. VOL. LXXXV

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ВІДБУВ НАДЗВИЧАЙНЕ ЗАСІДАННЯ, СХВАЛИВ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАХОДИ, ПРИЙНЯВ ДО ВІДОМА ПЕРЕХІД НА ЕМЕРИТУРУ РЕД. А. ДРАГАНА, ВСТАНОВИВ РЕДАКЦІЙНУ КОЛЕҐІЮ.

Головний предсідник д-р Іван О. Флис відкриває надзвичайні наради новообраного Головного Уряду УНСоюзу на Союзівці 8-9 вересня 1978.

/Світлив ред. Ігор Длябога/.

Союзівка, Кергонксон. — Організаційна програма на найближчу мету та заходи для реорганізації дотеперішніх організаційних метод і заходів та прийняття до відома переходу на емеритуру головного редактора Антона Драгана і встановлення тимчасової редакційної колеґії було головним предметом нарад і рішень надзвичайного засідання новообраного 29-ою Конвенцією в травні цього року Головного Уряду Українського Народного Союзу, що відбулося на цій оселі УНС минулої п'ятниці і суботи, 8-го і 9-го вересня 1978 року.

В нарадах взяли участь головні екзекутивні урядовці: головний предсідник д-р Іван О. Флис, заступники головного предсідника д-р Мирон Куропась і пані Марія Душник, (головний директор УНС на Канаду сен. Павло Юзик був перешкоджений іншими обов'язками), головний секретар Володимир Сохан, головний касир пані Уляна Дячук та головний організатор Василь Оріховський; головні контролери: д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк, всесв. о. митрат Степан Біляк, проф. д-р Богдан Гнатюк та мґр Іван Геврик; головні радні: інж. Анатолій Дорошенко, пані Текля Мороз, Андрій Джула, д-р Аскольд Лозинський, проф. Тарас Шмаґала, пані Анна Гарас, пані Олена Олек, Василь Дідюк, Іван Одежинський, мґр Мирослав Кальба, Микола Хоманчук, інж. Роман Куропась, Михайло Сорока і Євген Репета та редактор Антін Драган. Нарадами проводили напереміну головний предсідник д-р Іван Флис та заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась. Секретарював головний секретар Володимир Сохан.

Д-р Іван Флис, відкривши наради, згадав померлих в часі від конвенції колишніх довголітнього контролера д-ра Володимира Ґалана та головного радного Василя Гузара, світлу пам'ять яких вшановано вставанням та хвилиною тихої молитви.

Привітавши приявних головних урядовців, в цьому одинадцять новообраних на 29-ій Конвенції, д-р Іван Флис запропонував програму нарад, яка включала, крім формальностей, короткі звіти головних екзекутивних урядовців, короткі завваги всіх інших головних урядовців про стан і можливості організаційної праці на їхньому терені дії, затвердження пляну праці Організаційного Відділу та його реорганізації, справу редакції з уваги на перехід головного редактора А. Драгана на емеритуру та традиційне ,,різне''.

Після коротких звітів, наради і дебати зосереджувались головно на організаційній справі, бо всі були однозгідні в тому, що організаційні заходи і методи необхідно достосувати до змінених часів, стану та потреб і можливостей. Про це говорили і пропонували головні екзекутивні урядовці, як і всі інші члени Головного Уряду. Головний предсідник д-р Іван О. Флис в імені Головного Екзекутивного Комітету запропонував:

Щоби з цією (організаційною) працею зв'язати всіх головних урядовців, ми повинні — крім схвалення пляну організаційної праці на осінь і найближчу весну — оформити окрему комісію, яка розглянула б і опісля дала свої рекомендації в таких організаційних справах:

1. Зміна теперішньої організаційної системи;

2. Заанґажування до Організаційного Відділу і праці професійних організаторів;

3. Зміна системи нагород для організаторів з метою заохотити їх до кращої і видатнішої праці;

4. Познайомитись та перевірити придатність організаційних метод інших, більш успішних в організаційній праці подібних установ;

5. Перевірити можливості і потреби та рекомендувати відповідні зміни в структурі і діяльності УНСоюзу;

6. Для оформлення свого організаційного, зглядно реорганізаційного пляну Комісії може заанґажувати відповідні професійні сили, визначаючи для них винагороду в порозумінні та за апробатою Головного Екзекутивного Комітету;

7. Комісія зобов'язана приготовити пропоновані пляни реорганізації та вислати їх всім членам Головного Уряду найпізніше в квітні 1979-го року й опісля цей плян представити для перевірки і рішень Головному Урядові на його річних нарадах в травні 1979.

До цих конкретних пропозицій, головний предсідник д-р І. О. Флис, промовляючи в імені Головного Екзекутивного Комітету, додав:

Сьогодні ми ж вже їздимо автами, а не кіньми, але наші організаційні методи і наша організаційна система не багато змінилися від тієї, якою УНСоюз користувався 50 років тому. Стан і спосіб нашого життя докорінно змінився, змінилися з цим і потреби нашого членства та всієї нашої громади. Ми мусимо перевести в нашій системі і праці такі зміни, які відповідали б духові часу та забезпечували сучасне і майбутнє нашого Союзу та нашої Громади...

Після коротких завваг на ці теми головного організатора Василя Оріховського та інших головних екзекутивних урядовців, головних контролерів і головних радних, з'ясовані д-ром І. О. Флисом пропозиції Головного Екзекутивного Комітету схвалено та обрано Спеціяльну Організаційну Комісію в такому складі: д-р Мирон Куропась, д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк, інж. Анатолій Дорошенко, пані Текля Мороз, проф. Тарас Шмаґала та Євген Репета, а з уряду до цієї комісії входять головний предсідник д-р Іван Флис та головний організатор Василь Оріховський.

Зміни в межах віку та сум забезпечення без лікарських оглядин

Ще перед дебатами в організаційних справах та створенням Спеціяльної Комісії, Головний Уряд схвалив запропоновані головним секретарем Володимиром Сохaном деякі зміни в межах віку та сумах забезпечення без лікарських оглядин. Нові, поширені дещо межі зобов'язуватимуть від 1-го жовтня ц.р. Від того часу УНСоюз забезпечуватиме без лікарських оглядин членів: на $10,000 до 35-го року життя, на $5,000 до 45-го року життя, на $3,000 до 50-го року життя і на $1,000 до 60-го року життя.

Справа Редакції

Головний предсідник д-р Іван О. Флис уже в своєму звіті згадав про те, що головний редактор Антін Драган, після 32-ох з половиною років праці в редакції ,,Свободи'', з того 25 років на пості головного редактора, включно із двома роками виконуючого обов'язки головного редактора, здійснив заповіджене вже раніше бажання та перейшов на емеритуру, що створює необхідність наладнати справу редакції, що

(Закінчення на ст. 3-ій)

Головний Уряд Українського Народного Союзу 1978-1982 з нагоди перших своїх нарад 8-9 вересня 1978 р. на Союзівці. У першому ряді стоять /зліва/ головні контролери мґр Іван Геврик і д-р Богдан Футей, парох Союзівки о. Павлюк, головний секретар Володимир Сохан, заступниця головного предсідника пані Марія Душник, головний предсідник д-р Іван О. Флис, заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний касир пані Уляна Дячук, головний організатор Василь Оріховський, ред. Антін Драган, головні контролери о.митрат Степан Біляк, проф. д-р Богдан Гнатюк, проф. Іван Телюк. У другому ряді стоять головні радні /зліва/: проф. Тарас Шмаґала, Михайло Сорока. Микола Хоманчук, пані Анна Гарас, Іван Одежинський, пані Олена Олек, Василь Дідюк, інж. Анатолій Дорошенко, мґр Мирослав Кальба, Євген Репета, д-р Аскольд Лозинський, Андрій Джула і пані Текля Мороз. Немає на фотознімці сенатора Павла Юзика, головного директора УНС на Канаду

/Світлив ред. Ігор Длябога/

Палата Репрезентантів підтримала вето Президента

Вашінгтон. — Палата Репрезентантів підтримала вето президента Картера на законопроєкт Конґресу, який передбачає 87 мільйонів видатків на оборону. Це значна перемога Президента, бо він наклав ,,вето'' тому, що цей законопроєкт включав фонди у висоті 2-ох більйонів на ще один атомний корабель-літаконосець, який, на думку Картера, непотрібний. Президент Картер підтримував будову меншого, але конвенційно більш придатнішого корабля.

Хоч комісія Палати пропонувала знехтувати ,,вето'' Президента 24 до 6 голосів, однак Палата проголосувала 209 до 191 голосами за одобрення ,,вето''.

Опоненти ,,вето'' Президента арґументували свою поставу тим, що це ,,вето'' послабить оборонний бюджет і вказуватиме на брак волі, до могутности Америки. Тому якраз конгресмен з Фльориди Біл Чепелл заявив, що ,,Совєти виграли тут ще один голос сьогодні''.

Проте, конґресмен Джон Брейдмес ствердив, що сторонники однієї та другої версії хотіли могутнього оборонного законопроєкту та що сторонники ,,вето'' голосували не за зменшенням витрат на озброєння, а на що ці гроші мають бути витрачені.

Тепер Палата Репрезентантів повинна опрацювати нову версію законопроєкту, виключаючи витрати на атомовий корабель-літаконосець, натомість призначити їх на інші цілі.

Кастро може стримати звільнення політичних в'язнів

Гавана. — Пресове аґентство ЮПІ інформує, що президент Куби Фідель Кастро під час своєї тригодинної прес-конференції заявив, що діяльність кубинських антикомуністичних еміґрантів проти Куби може стати перешкодою у звільненні політичних в'язнів. Кастро уважає, що ці антикомуністи можуть провадити насильницьку акцію серед тих політичних еміґрантів, яких він погодився звільнити та які виявили своє бажання покинути Кубу і поселитися в З'єднаних Стейтах Америки.

Три тижні тому Кастро висловив бажання звільнити 1,000 політичних в'язнів, противників режиму в Кубі. Серед них є також учасники збройної боротьби проти Кастра ще з часів невдалої ,,інвазії'' на Кубу та кубинські дисиденти. Цей ,,благородний'' поступок Кастра досить обережно розглядали офіційні американські чинники. Теперішня заява Кастра кидає, деяке світло на можливий черговий підступ кубинського диктатора. Бо кубинські еміґранти в ЗСА перші звернулися до уряду Куби про звільнення в'язнів, а пізніше — прохали уряд ЗСА дозволити їм поселитися тут.

На запитання одного журналіста, чи Куба серед звільнених політичних в'язнів не пішле своїх шпигунів, Кастро глузливо відповів, що ,,як ми говоримо в'язнів, то вони є в'язні, а не шпигуни чи терористи''.

Генеральний Прокуратор Ґріфін Белл заявив, що ЗСА висилають до Куби групу службовців, які розглянуть покищо 48 аплікантів і 30 членів їхніх родин, що виявили бажання переїхати до ЗСА.

Нові випадки ,,леґіонерської'' недуги в кількох містах Америки

Ню Йорк. — Як повідомляє нюаркська газета ,,Стар Леджер'', у Мангаттані, Н.Й., у великому кварталі мод, де затруднюють 75,000 людей, віднотовано п'ять випадків ,,леґіонерської недуги'', два з яких закінчилися смертю. Лікарі ще далі переводять досліди над 38-ма особами, в яких підозрівають симптоми цієї недуги. Віднотовано також випадки тієї недуги в Мемфісі в Баптистському шпиталі, пацієнтами якого були мешканці цього міста. Проте, у цьому ж шпиталі лікувались також дві особи — одна із північного Міссісіпі, а одна із західнього Теннісі. Трьох пацієнтів знаходяться у задовільному стані, двох інших серйозно хворі. Цей же шпиталь переводить досліди над чотирьома іншими пацієнтами, в яких підозрівають цю недугу. Ще один випадок стверджено у Вашінґтоні, з тим, що ще одна особа знаходиться під лікарським обслідуванням. Випадок ,,леґіонерської'', недуги, який закінчився смертю віднотовано також в Рочестері. Припускають, що цей випадок мав споріднення зі смертю іншого чоловіка, який помер на вилив крови в серці.

В Мангаттані отримано 175 телефонів від осіб, які припускають, що в них проявились симптоми ,,леґіонерської недуги'', часто подібні до недуги запалення легенів, яких супроводжають біль м'язнів, діарея, болі в грудях і висока температура. Група науковців з Центру для контролі над недугою спокійно задивляється на нові випадки цієї недуги, а їхній речник Дон Беррет заявив, що в них уже є велике знання про цю недугу, але вони все ще мусять пізнати, в який спосіб дана бактерія порушується в оточенні і як її зупинити, щоб вона не поширювалася поміж людьми.

Посадник Ню Йорку Едвард Кач заспокоював мешканців цього міста, що лікарі працюють, над припиненням цієї недуги, та що з його розпорядження у п'ятницю увечері, робітники із Санітарного Департаменту помиють вулиці поблизу цього підприємства мод, а Уряд транспортації помиє зпоблизу цієї фірми зупинки на підземках, щоб ці місця здезинфікувати.

Індія змобілізувала військо для рятунку населення від повені

Ню Делі, Індія. — Пресове агенство ЮПІ інформує, що в четвер, 7-го вересня, міністер оборони Яґівам Рам розпорядив мобілізацію індійської армії, фльотилії і летунства, — щоб якнайшвидше охопити рятунковою акцією всі затоплені обшири Індії. Води розшалілих рік Гангу і Ямуни ще далі заливають обшири північної Індії.

З урядових джерел подають, що найжахливіша за всі часи повінь у північній Індії, що її спричинили вітри-мусони, вбила 898 осіб і знищила цьогорічне зерно на полях та посілості вартости 115 мільйонів долярів, — тобто, повінь пошкодила приблизно 32,5 мільйона людей — близько п'ять відсотків усього населення, і знищила дощенту або ушкодила 600,000 домів. Неофіційні джерела обраховують втрати життя і майна на багато вище.

Каракас. — Ассошіейтед Пресс повідомляє, що в п'ятницю, 8-го вересня, до Каракасу прибув прем'єр Еспанії Адольфо Суарез — з метою закріплення вже близьких відносин поміж цими обома країнами.

КИТАЙ ЗАКЛИКАЄ ЗСА І ЯПОНІЮ НЕ ДОПУСТИТИ ДО ЗРОСТУ СОВЄТСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ПЕРЕВАГИ

Токіо, Японія. — Роберт Мортон, співробітник газети ,,Ди Нюз Ворлд'', інформує, що заступник голови китайської Комуністичної партії і віцепрем'єр Китайської Народної Республіки Тенґ Гсіао-пінґ, заявив, що обидві держави — З'єднані Стейти Америки і Японія — потребують зміцнення своєї військової сили, яка не допустила б до совєтської військової переваги в світі. Розмовляючи у середу, 6-го вересня, з групою японських журналістів в Пекіні, Тенґ відмітив, що слідуюча війна буде вестися конвенційною зброєю, бо жадна з держав не захоче ризикувати атомовою війною, яка може принести тотальне знищення. Атомова зброя, на думку Тенґа, подібна до двосічного меча, який може поразити ворога і також того, хто мечем урудує. Він при тому додав, що Совєтський Союз нагромадив таку силу конвенційної зброї, що вона перевищає таку ж зброю ЗСА і Европи, разом взявши. Китайський віцепрем'єр висловив сподівання, що Захід не стосуватиме в будучому політики ,,епізменту'' — угодівства до СССР. При тому він рекомендував, щоб Японія зміцнила свої так звані оборонні військові сили, кажучи, що ,,вже тепер кожному ясно звідки йде на нас загроза''. Тенґ виразно наголосив, що КНР також підвищує свій військовий потенціял, щоб у випадку не тільки бути забезпеченими, але також облегшити її.

Не виключаючи у майбутньому співпраці КНР з Японією у військовій ділянці, Тенґ постійно повертався до зміцнення японських збройних сил, які, на його думку, напевно спричинилися б до більшої стабільности в Азії. Пропозиція Тенга про збільшення японського війська зударяється однак з японською конституцією, яка була прийнята зараз після закінчення Другої світової війни і в якій говориться, що Японія ніколи не буде розбудовувати своєї армії до тієї міри, щоб вона грозила іншим народам і провокувала б нову війну. Ліва опозиція твердить, що теперішніх 260,000 оборонного війська є протиконституційним. Тенґ не відраджував Японію від розбудови своєї атомової індустрії, але й не заохочував до цього, знаючи, що ця справа напевно натрапила б на сильний спротив опозиції, бо Японія була одинокою країною у Другій світовій війні, яка пережила атомовий удар зі страшними для неї наслідками. Китай вважає, що Японія повинна перебувати під атомовою охороною ЗСА і зміцнювати свою співпрацю з Америкою у свідомости, що це одинока захорона Японії перед агресією ,,соціялімперіялістів''. Тенґ підкреслив, що ще Мао Тсе-тунґ і Джо Ен-лай вважали, що зв'язки Японії з Америкою є важливішими, як, наприклад, з Китайською Народною Республікою.

Більшість політичних спостерігачів погоджуються, що інтенцією Китаю є сформувати сильний військовий бльок держав на чолі із ЗСА, Японією і Китаєм, який був би протиставленням совєтським збройним силам в цьому районі. Відповідаючи на запитання, Тенґ заявив, що Китай пильно слідкує за збільшенням совєтських впливів в Північній Кореї та в деяких інших країнах Азії.

Сирія закликає арабів затіснювати зв'язки з Москвою

Бейрут, Ливан. — Аґентство ЮПІ інформує, що Сирія боячись, що вершинна конференція у Кемп Дейвіді між єгипетським президентом Анвар ель Садатом, ізраїльським прем'єром Менахемом Беґіном і президентом З'єднаних Стейтах Америки Джіммі Картером може закінчитися успішно і довести до підписання оборонного договору між ЗСА й Ізраїлем, закликає інші арабські держави затіснювати свої зв'язки з Совєтським Союзом, щоб забезпечити себе перед евентуальною ізраїльською аґресією. Про можливість підписання ізраїльсько-американського оборонного пакту говорилось на передодні конференції в Кемп Дейвіді, який мав би зменшити ізраїльські побоювання відносно безпеки, якщо Ізраїль погодиться на відступлення деяких арабських земель, які служать тепер охоронною зоною. Совєтський Союз назвав ці пропозиції ,,поширенням і скріпленням американських військових позицій на Близькому Сході''. ,,Араби мусять мобілізуватися і підписувати подібні договори із Совєтським Союзом, — говориться у сирійському заклику, — а головно тоді, як ЗСА дійсно наважуться такий договір підписати з Ізраїлем''. Пресові аґенства, покликаючись на заяву міністра закордонних справ Сирії Абделя Галіма Кадама, стверджують, що Сирія дійсно розпочала широку акцію в напрямі приєднання арабських держав до її пляну.

Прем'єр Менахем Беґін висловився прихильно до пропозиції підписання оборонного договору із ЗСА, але не погодився з думкою, щоб на території Ізраїля чи на арабських землях, контрольованих Ізраїлем, стаціонували американські військові частини. Аґенство ЮПІ відмічує, що міністер Кадам розпочав свою активність серед арабських держав після свого недавнього повороту з Москви, де він перебував в характері офіційного представника Сирії. Також Палестинська Визвольна Організація під керівництвом Ясіра Арафата не погоджується на американську присутність в Ізраїлі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наука „Празької весни"

В багатьох державах світу, зокрема в Англії, Австрії, Бельгії, Туреччині та Китаї, відбулися демонстрації проти розгрому „Празької весни" совєтськими танками під покриттям т. зв. Варшавського Пакту, десята річниця якого минула 2-го серпня.

Лідер Консервативної партії Маргарета Татчер у своєму листі до учасників демонстрації в Лондоні заявила, що інвазія на Чехо-Словаччину, доконана Совєтським Союзом і військами Варшавського Пакту в 1968 році, „продемонструвала цілому світові глибину кризи совєтського комунізму".

Інвазія на Чехо-Словаччину показала цілому світові, яку загрозу несе для нього комунізм, брутально знищивши мінімальні надії чехо-словацького народу на „лібералізацію" комуністичного режиму.

Це розкриття правдивого обличчя агресивно-російського імперіялізму дуже занепокоїло московських верховодів. „В ці дні західня пропаганда не знайшла нічого іншого, як вернутися до подій десятилітньої давности" — пише І. Бірюков у „Правді" з 19-го серпня ц. р. А дальше він уже обвинувачує „західніх імперіялістів" у накиданнях своєї ідеологічної системи „країнам соціялізму", пишучи, „що спроба контрреволюційного перевороту в Чехо-Словаччині була одною з ланок тривалої боротьби проти світової соціялістичної системи". Очевидно, тут треба завдячувати кремлівським вождям, які прийшли на допомогу, щоб Чехо-Словаччина не попала під вплив „західнього плазуючого імперіялізму". Ян Фойтік, член ЦК Чехо-словацької комуністичної партії, в „Правді" з 19-го серпня ц. р. п. н. „Путь вєрний, путь лєнінізма" це підтвердив, що „дякуючи інтернаціональній допомозі нам вдалося уникнути самого гіршого — ліквідації соціялістичного ладу в Чехо-Словаччині". І в цій же статті він явно натякає на те, що 10-ть років тому „підтверджено, що дружба й інтернаціоналізм виявляється в діях, а не тільки в декляраціях". Тоді, як згаданий Бірюков пише ще чіткіше: „Адже в серпні 1978 року рішалося важливіше клясове питання: „хто — кого?", і воно було вирішене принципово і твердо в користь миру і соціялізму".

Захід повинен раз-назавжди усвідомити, що Совєтський Союз виступає з ясною і чіткою програмою перебудови світу та що його політика скерована на зміцнення й поширення „світового соціялізму", що означає російського імперіялізму. Не тільки події в Чехо-Словаччині 10-ть років тому, але і військові втручання в Анголі, Етіопії та взагалі на африканському континенті зайвий раз підтверджують незмінну політику Кремлю — розвиток боротьби у світовому маштабі. І це повинні усвідомити Західні держави, яку небезпеку несе зі собою московський комунізм. „Празька весна" та її брутальне здушення комуно-московськими танками не була б цілком втрачена, якщо б вільні країни і народи витягнули з неї відповідну науку.

Невдоволення робітників в СССР

Нещодавно у совєтській пресі появилося ряд статтей і розвідок на тему робітничого питання в Совєтському Союзі та в „капіталістичних" державах Заходу, у яких, мовляв, уряди ще й досі не зуміли належно розв'язати цього преважливого питання і де робітники все ще перебувають під гнітом великого капіталу.

Тим часом справа мається якраз навпаки: робітниче питання на Заході вже давно задовільно розв'язане, головно в таких країнах з демократичною формою правління, як З'єднані Стейти Америки, Велика Британія, Західня Німеччина, Франція, Скандинавські країни та в багатьох інших. Натомість в СССР й інших комуністичних країнах чимраз більше наростає невдоволення серед робітництва з приводу незавидних відносин, робітничого побуту й переслідування за кожну спробу протесту, не говорячи вже про такі „буржуазні видумки", як відкриті страйки.

Не дивно, отже, що відважніші робітники, а головно ті, які з політичних чи еміґраційних причин втратили роботу, вирішили відкрито протестувати не так з метою поправити ситуацію, бо вони свідомі того, що в тоталітарних системах режими не підуть на вимогу робітників, як у надії розголосу їхнього питання у країнах вільного світу і допомозі великих західніх робітничих спілок, таких, як наприклад, Американська Федерація Праці Конґтрес Індустріяльних Організацій, які мають великий вплив на політику своїх урядів, та на формування публічної опінії.

Невдоволення совєтських робітників виявилося, як відомо, навіть у формі створення незалежної робітничої профспілки, що її очолив Володимир Клебанов, копальняний робітник з Донецького басейну в Україні, що довело до ще більш жорстоких переслідувань і засудів робітників на довгоречинцеві вироки ув'язнення. Самого Клебанова органи КҐБ кількаразово відправляли до психіятричних заведень, бо в головах комуно-московських диктаторів не могло поміститися, що якась група робітників „вихованих" у совєтській системі, матиме відвагу виступити проти уряду і партії та творитиме незалежну профспілку.

Треба однак сумніватися в успішність терористичних заходів кремлівських верховодів, бо робітничий рух виростає на тлі незадовільних соціяльних відносин, з якими робітники, в умовах повного підпорядкування профспілок партії і урядові, не мають можливости боротися і цілком віддані на поталу партійної бюрократії. Про це й інші тяжкі умовини совєтських робітників писав свого часу дуже вичерпно український робітник Леонід Сірий у своєму другому листі, скерованому до голови АФЛ-СІО, Джорджа Міні. В листі до Міні Сірий просить не тільки допомогти йому та його родині виїхати з СССР, а й заступитися за незалежну профспілку в СССР, очолювану В. Клебановим й товаришами.

Так менш-більш виглядають умови совєтських робітників. Погані заробітні платні, високі ціни продуктів щоденного вжитку, відсутність числених товарів, хабарництво, бездіяльність державних профспілок викликають невдоволення, які збільшуються з кожним днем, подібно як посилюється боротьба політичних груп за національні і людські права в СССР. Покищо всемогуче КҐБ має ще сяку-таку силу здушувати ці невдоволення, судити робітників, саджати в концтабори, висилати до „психушок", карати за „тунеядство", „хуліганство" тощо. Але як довго? Чи справді „радянська людина віддає усі свої помисли і сили будівництву найсправедливішого на землі комуністичного суспільства", як пише „Радянська Україна", чи може це тільки беззмістовні пропаґандивні фрази теперішніх диктаторів, які намагаються рятувати збюрократизовану і здеморалізовану „соціялістичну систему".

А. Юриняк

„ПОСТКОМУНІЗМ" М. МИГАЙЛОВА

Багато погані
намножилося
в світі.
(З сучасного фолкльору)

Карлл Маркс — уславлений батько найбільш нелюдяного соціяльно-політичного вчення марксизму, очевидно, не передбачав того гармидеру й саламахи, яку „нагромадять" на його євангелії ненависти ближчі і дальші епігони. Якщо б він це передбачував, то напевно в своєму „Комуністичному маніфесті" написав би множину: „привиди (комунізму) блукають по Европі", а не привид"... Адже Марксів „Комуністичний маніфест" — це програма дій на десятки й сотню років однодушних, солідарних дій світового пролетаріяту!

А тим часом... А тим часом — щойно закінчилась Друга світова війна — як поруч із совєтським, чи пак московським комунізмом з'явився комунізм китайський на чолі з Мао тсе-Тунгом; далі комунізм югославський на чолі з Тітом, комунізм румунський на чолі з Чаушеску. Ще пізніш три старих европейські країни: Італія, Франція й Еспанія одна за одною почали критикувати методи московської комуністичної верхівки, і в пресі стала відомою кличка „еврокомунізм", тобто комунізм европейський. А оце зовсім недавно, в липні цього року, бувший тітовський комуніст Мигайло Мигайлов проголосив себе прихильником найновішого різновиду комунізму — так зв. „ПОСТКОМУНІЗМУ", спричиняючи своєю заявою деяку констернацію на засіданні Антикомуністичної Ради в Вашінгтоні, куди Мигайлов був запрошений для одержання від Ради грамоти за свою прокомуністичну діяльність.

Усі попереду тут названі різновиди комунізму можна охарактеризувати (під оглядом їх „добродійства для трудящого люду") старою української приказкою: „Не вмер Данило, так болячка задавила!" Але про „ПОСТКОМУНІЗМ" наші читачі чують, мабуть, уперше, тож варто послухати, як його витлумачує сам винахідник, чи пак творець. Ось найсуттєвіше з того, що сказав на цю тему Мигайлов на згаданому вище засіданні:

„Я вважаю себе радше „посткомуністом", ніж антикомуністом... Річ у тім, що люди, котрі пережили втрату свободи, заподіяну їм комуністичною диктатурою, починають розуміти, що в якомусь сенсі і вони відповідальні за це лихо... А звідси я аж ніяк не є прихильником другої рунди громадянської війни нинішнього комуністичного режиму".

Очевидно, сказане слід розуміти так, що Мигайло Мигайлов, залишаючись ідейним противником комуністичної диктатури, є однак проти активної боротьби з наявними режимами цієї диктатури в усіх тих країнах, де комуністи здобули владу, отже, взагалі проти революційних засобів і методів боротьби, дозволяючи собі лише мирну пропаганду, що виключає громадянську війну.

Дуже наївні, делікатно кажучи, такі погляди й міркування для революціонера з неабияким стажем! Чейже Мигайлов на досвіді власних репресій мав нагоду переконатися в жалюгідних можливостях і безперспективності мирних засобів боротьби в умовах комуністичного тоталітаризму. „Посткомуністичне" уневажнення революційних методів боротьби з комунізмом — це була Мигайлова революція число 1; вона логічно-послідовно спонукала Мигайлова запропонувати (там же, на засіданні) зміну назви організації, що його, Мигайлова, запросила: отже, замість „Рада боротьби проти комуністичної агресії" мала б бути назва така: „Рада боротьби проти тоталітаризму"; мовляв, „світове лихо втілене сьогодні не в самому лише комунізмі".

Другою революцією у виступі Мигайлова була — сказати б так — дискримінація націоналізму — як суспільно-політичної філософії і руху „цілком неспроможного протиставитися інтернаціональному комунізмові".

Тут цікаве саме наголошення Мигайловим комунізму як руху інтернаціонального, цим самим ніби підкреслюючи його односприятливість і солідарність (чого, мовляв, не має і не може мати націоналізм — як відрубна еманація кожної нації окремо, без зв'язку і погодження з іншими).

Знову ж таки: дуже дивно чути такі речі з уст кваліфікованого політичного діяча після Другої світової війни, в останній чверті XX століття, коли маємо вже двох великих комуністичних антагоністів: Москву і Пекін, плюс низку „комуністично-самостійницької дрібноти" — як ось Тітова Югославія, Чаушескова Румунія, Енвер Годжова Албанія, а в додаток ще й наївно-шахрайську компанію так званих „еврокомуністів" в Італії, Франції та Еспанії.

Питаємось: про яку односпрямованість і солідарність усіх цих апологетів Марксової бороди може бути мова?!

Звичайно, що й ніякого світового націоналізму як єдиного цілеспрямованого руху, з одного єдиного центру керованого — ніколи не було і бути не може. Отже й накликуване, чи пак суґероване Мигайловим міжнародне протитоталітарне, з приматом національних первнів об'єднання (щоб, мовляв, можна було успішно протиставитись міжнародному комуністичному тоталітаризмові) видається нам — або „мрією стятої голови", або якимсь замаскованим пропаґандивним хвитом.

Бож саме XX вік явив нашим очам низку чудасій на полі політичної ідеології і практики. Ось вам перша чудасія: найбільший кат народів (іменований, проте, „батьком народів") грузин Джуґашвілі-Сталін потрапив стати найбільшим російським націоналістом, що змусив усіх вивчати російську мову — від монгольських степів аж до альпійських гір. І це ж він — „марксист-інтернаціоналіст" пляново помордував усіх чужинецьких марксистів (головно західньоевропейських), що спокусилися були приїхати в „першу країну соціялізму". З позиції російського націоналізму-шовінізму уряд Сталіна нещодавно душив усіх інших націоналістів-комуністів не-росіян, в першу чергу українців. Отже можна говорити не про ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЮ, а, власне, про НАЦІОНАЛІЗАЦІЮ комуністичної „теорії й практики" в усіх країнах, де комуністи встигли вхопити кермо влади.

Як міг переочити це в своїй промові на згаданому вище засіданні сальонових антикомуністів у Вашінґтоні такий „бувалий в бувальцях" політичний діяч Мигайло Мигайлов, — збагнути трудно. Адже в Америці повітря вільне від тоталітарного тиску.

Чи, може, і в югославських в'язницях начальство стосує хитро-мудрі засоби промивання мозку в'язням?.. Беручи під увагу, що основоположники комуністичної Югославії свого часу побирали науку владування в Москві, — таке припущення може бути слушним.

Софія Наумович

ДИСИДЕНТИ І „ДИСИДЕНТИ"

Ще 23 червня ц.р. появилася у „Лє Монд" стаття під „повчальним" заголовком: „Не висвистуйте поетів, але героїв соціялістичної праці!" А редакція від себе помістила примітку: „Виступи совєтських мистців у Парижі позначилися деякими „інцидентами". Два московські поети, А. Ґладилін і В. Нєкрасов, дають їхній погляд на цю справу."

І який це погляд Нєкрасова і якогось Ґладиліна? А такий самий, як іншого чорносотенця з „Рускої мислі", який забув, що живе у вільній Франції, і погрозливо вигукує: „Геть руки від русской культури!". Вони пишуть:

„Чи ж треба, щоб французи бойкотували малярів, музик, чи поетів, які прибувають до нас читати свої вірші? Французький журналіст Карлінський і совєтський еміґрант Плющ вважають, що треба. Вони організують кампанії бойкоту і передають французькій пресі мотиви. Так було з вечором Андрія Вознесенського 14 червня у Бобурзі (Центрі Помпіду). Там (Плющ і українські студенти) роздавали летючки, розвивали транспаренти, намагалися зірвати вечір. (...) Організатори бойкоту пояснювали: „Ми не проти Вознесенського-поета. але члена Спілки письменників та висланця совєтського міністерства закордонних справ. (...) Оплескуючи совєтського поета, музику чи маляра, ви (французи) оплескуєте совєтську владу, у тюрмах і концтаборах якої караються найкращі..."

Ці арґументи, очевидно, не мають значення для Нєкрасова, який зовсім не обурювався, коли українці бойкотували Гнатюка, не як співака, але як члена „уряду" совєтської України. Тож, вийшовши з фальшивих міркувань, Нєкрасов далі суперечить сам собі: „Ми теж за бойкот, але таких (...) кадильників і лакеїв, як Кожевнікоф, Софронoф, Міхайлоф, Ґрібачоф та ін. корифеї соцреалізму. Їх треба висвистувати, гнати з трибун, чи сміятися з їхнього приниження на телебаченні, як це було мин. осени з А. Чаковським, головним редактором „Літературной ґазєти".

Для Нєкрасова, Вознесенський не „кадильник і лакей", а „добрий поет". Щодо першого твердження, то наведемо оцінку такого ставлення справи з „Українського слова" (22-30. VII. 1978): „З хвилиною, коли „дисидент (...) включується у гру Москви. І при тому неважне, чи цей висланник Москви чесна людина, чи звичайний кремлівський аґент. Тимбільше, коли на Заході зростає рух за бойкот СССР, кожний голос, зокрема російського „дисидента", проти бойкоту, — це вода на млин Москви."

Що ж до вартости поезії Вознесенського, то й тут не можна вірити Нєкрасову чи невідомому Ґладилінові. Вдаймося ж до нашого знаменитого літературного критика, яким був Іван Дзюба перед своїм заломанням, і якого так „боронив" Нєкрасов перед Плющем, у нашій пресі, мин. року. У статті „Секс, секс і трохи антисексу" (у книжці „Широке море України", ПУДФ, Париж 1972), Дзюба пише: „Андрій Вознесенський (...) має пам'ятати про досвід і Русо і Шілера (...) перед потужним трагізмом яких, часом жалюгідним здається кваплививий, викрутний, миготливий трагізм естрадних ієреміяд (...) Поезія А. Вознесенського взагалі мало об'єктивуюча, широтою засягу не відзначається (...) Неминуче звернеш увагу на досить одноманітну запосілість різного роду заблуканих дів (при) певній дозі мелодраматизму і навіть бульварщини, до яких так і кортить поставитися іронічно (...) Психологічно в чомусь це схоже з психологією ґрафоманії (...) мотив власної вийнятковости (...) смішна претензія і тривіяльність... і т.д. (підкресленя — С.Н.)

Таких висловів Дзюби про поезію Вознесенського можна бу цитувати більше, але вистачає й цих, щоб переконатися, що французи нічого не втратили б, коли б збойкотували висланника Москви. Ото ж: не повезло Нєкрасову з „обороною" Дзюби, не повезло й з обороною Вознесенського, зате всім стало ясно, який з нього „дисидент"!

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ЕМЕРИТІВ

До чеків соціяльного забезпечення, що їх пенсіонери одержали поштою з початком серпня ц. р., долучена картка з великим написом на одній стороні: „Direct Deposit a big help", тобто, „Прямий депозит це велика поміч", а на другій стороні: „Безпечне і догідне одержання вашої місячної пенсії є дуже важливе для вас, так само і для нас. Користуйтеся прямим депозитом. Чи знаєте, що ви можете допомогти Урядові заощадити мільйони податкових долярів кожного року? Бо прямий депозит заощаджує працю і кошти. Допоможіть собі й Урядові! Впишіться на прямий депозит! Віднесіть свій чек зараз нині до свого банку, до щадничого банку, до щадничо-позичкової каси чи подібної установи, до федеральної або стейтової кредитової кооперативи (юнії) і зголосіться на прямий депозит".

Справді, це велика вигода одержувати свою пенсію безпосередньо на свій банковий рахунок. Не треба боятися, що злодій забере чек з поштової скриньки, не треба вистоювати в черзі, щоби виміняти той чек і, врешті, не треба боятися, що якийсь бандит відбере подорозі заінкасовані гроші. Точно третього дня кожного місяця ваша платня вже вписана на вашім рахунку, і ви можете вибирати з нього готівку в міру потреби. Не диво, що вже понад 150 українських емеритів підписали заяви у Федеральній Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" в Ню Йорку і одержують тут свої пенсії Соціяльного забезпечення, а дехто також пенсії з інших пенсійних фондів. Бо чому іти з тим до інших банків, коли маємо свої фінансові установи, де (уділи) ощадности членів забезпечені федеральною агенцією до висоти 40,000.00 дол. на одного члена і котра платить 6.25 відсотків річно від тих ощадностей з чвертьрічним нарахуванням — на 1 відсоток більше від всіх щадничих банків та на 1.25 відсотка більше від комерційних банків.

Гроші можна вибирати зі щадничого рахунку також поштою або при допомозі так званих „доручень виплати" (шеф драфт), зовсім подібних до чеків, котрими можна оплачувати чинш за хату, за газ, електрику та всякі інші виплати.

Р. Р.

Три лідери просять молитися за успіхи в Кемп Дейвід

Кемп Дейвід. — У своєму першому спільному комюніке з президентської літньої резиденції Кемп Дейвід, президент ЗСА Картер, арабський президент Садат та ізраїльський прем'єр Беґін звернулася до цілого світу із закликом помолотися за успіхи цієї „конференції на вершинах". „Ми просимо народи всіх віровизнань молитися з нами, щоб мир і справедливість були вислідом цих обговорень", — говориться в цьому зверненні.

У Ватикані Папа Іван Павло I у своїй молитві за успішність вершинної конференції висловив надію, що вона приведе до миру на Близькому Сході, розв'яже палестинську проблему, ґарантуватиме безпеку Ізраїлю та збереже Святе місто Єрусалим. „Я хочу, щоб ми помолилися разом за успіхи в Кемп Дейвід" — цими словами звернувся Іван Павло I до зібраних.

Світова реакція з нагоди зустрічі президента Картера з президентом Садатом і прем'єром Беґіном, як інформують міжнародні пресові аґентства, кардинально різниться, починаючи молитвою нового Папи і кінчаючи спаленням портрету Садата.

У Москві, коментуючи обране місце для конференції, ТАСС заявляє: „назва Кемп Дейвід — символічна, як завжди у Вашінґтоні надавалось перевагу ізраїльському прапорові зі зіркою Давида над національними кольорами будь-якої арабської країни".

У Дамаску, сирійський президент Гафез Асаад виступив з найгострішою атакою на Єгипет з часу візити президента Садата в Єрусалимі.

Богдан З. Казимира

ПОМІЖ СВОЇМИ У ВАРШАВІ

3

М. Сивіцький вже має поважний творчий дорібок: читанки для українських шкіл у Польщі, статті і рецензії з історії та літературознавства, що їх публікував у „Славія Орієнталіс", органі слов'янознавства Польської Академії Наук, в українському місячнику „Наша Культура", в річниках „Українського Календаря" та чимало статтей в „Церковному Календарі", що його донедавна видавала української мовою православна митрополія в Польщі з осідком у Варшаві. На жаль, його восьмирічної праці над докторською дисертацією на тему „Життя і творчість Богдана Лепкого" покищо не допущено до захисту.

Серед тих, які відійшли

На різних цвинтарях Варшави склали чи складають кості українці, яких доля кинула поза межі батьківщини. Мене зацікавив своєю історією православний цвинтар на Волі (передмістя Варшави). Це кладовище засновано у 1834 р. на площі величиною біля 12 гектарів. Опісля в роках 1903/1905 там побудовано церкву в стилі ростовських церков 16-17 ст. Ця церква має два поверхи. На першому поверсі є головний храм. Під вівтарем головного хрему споруджено в підвалі ще малу церкву-усипальницю. Там пізніше поховано в 1923 р. першого Варшавського митрополита Юрія (українця з походження), на якого був виконаний атентат.

Довкруги церкви розсіялися могили царських старшин, урядовців, багатих купців, духівників, включно з митрополитами православної Церкви в Польщі. Трохи далі подибуємо пам'ятник з таким написом: Zgineli smiercią bohaterską w powstaniu 1944 r.Orest Fedoronko „Fort",1.08.1944, ur.1922;Wiaczeslaw Fedoronko „Slawek". 18.04.1944, ur. 1920.

Тут і там можна найти українські могили, де вдається, або ні, відчитати напис, бо пам'ятник пошкоджений. На одному пам'ятникові читаємо: Олександер Хомич Саліковський, 1866-1925, міністр Внутрішніх Справ УНР, видатний український літератор. Недалеко відси: Д-р мед. Семен Лукасевич, 1871-1929, б. посол України у Швеції. Є тут теж принищений пам'ятник, з якого можна ще тільки відчитати: Полк. Микола Остапович Пекарський, начальник Відділу Головної Військової Ветеринарної Управи УНР. Недалеко тут був похований проф. Олександер Лотоцький, 1879-1939, з дружиною, визначний громадський і політичний діяч. Їхні тлінні останки спочили тепер на цвинтарі в Бавнд Бруку.

В провідну неділю, 7 травня, я вибрався з приятелями відвідати південну частину цвинтаря на Волі. Там находиться, як українці Варшави називають, генеральська квартира. Це місце спочинку старшин армії УНР. У малій церкві кінчиться богослуження. На цвинтарі багато людей. Це прийшли рідня, близькі приятелі, знайомі, чи звичайні богомільці, щоб скласти поклін і помолитися на гробах тих, які снили, працювали, творили, не здавались і з ідеалами в душі відійшли у вічне. На більшості гробів горять лямпадки,у фляконах живе квіття. Чути тільки польську мову, хоч ми в частині, де поховані українці, грузини і росіяни. Тільки нас троє говорить по-українському. Доходимо до генеральської квартири. Незвичайно мило вражає, що був хтось, який пам'ятав про синів і дочок України. Обмив хрести, привів до порядку зарослі бур'яном могили, засвітив лямпадки, посадив живе квіття. Вже здалеку бачу прості вояцькі хрести, зроблені з бетону, з похиленими дещо раменами, які вишикувалися, наче сотні, до звіту. На кожному хресті був залізний тризуб та написане, хто спочиває у могилі. На багатьох хрестах уже нема тризубів, теж на деяких зникли українські написи, і їх заступила згадка в польській мові, хто там спочиває. Кажуть , що в деяких випадках дехто з родини, чи добре знайомих прикладав рук, щоб закрити ідентичність того, прахи якого спочили під бетоновим хрестом. Я завдав собі труду, щоб списати більшість написів, що збереглися і нічия рука їх не знищила. Я довідався від групи жінок, які молилися на могилі свого кревняка, що могили в цій квартирі від 1976 р. впорядковують, прибирають і замовляють моління п-во Уліти і Миколи Сивіцькі. Надходить священик, який молиться над цими могилами по-українському. Можливо, що хтось, хто буде читати ці рядки, знайде прізвище свого рідного, близького чи приятеля і причиниться своєю лептою до належного втримування могил тих, кості яких найшли вічний спокій поза межами України.

Ось списки тих, які поховані в генеральській кватирі: Олександер Петрович Пухальський, поручник Українського війська, 1900-1943; Анатолій Волкович, помер 1923 р., митроф. протоієрей Українського Війська; Михайло Поготовко, підполковник, голова УДК у Варшаві, 1891-1944, згинув з рук польської боївки; Петро Олександрович Черненко, полковник армії УНР, 1890-1936. Треба відмітити, що п-і Олександра Черненко-Рудницька з Едмонтону, разом зі своїм братом, впорядкували могилу свого батька. Вони подбали про ґранітну плиту, обмурування і ця могила стала репрезентативною в цілій кватирі. Далі Володимир Сальський, 1885-1940. Напис по-польськи. З ЕУ/2 довідуємося, що це був ген. штабу ген.хоружний Армії УНР.Поруч нього спочила Надія Сальська, напис затертий; Віктор Кущ, 1878-1942, ген. Штабу ген. хоружний УНР; Марко Безручко, 1883-1944, напис по-польськи. З ЕУ/2 довідуємося, що це був ген. штабу ген. хорунжий Армії УНР; Олександер Цимбалюк,сотник УНР,1895-1943;Калина Безпалко-Пирогова, 1909-1943 (незвичайно цікавий пам'ятник. Говорять, що згинула непостижно); Іван Джулинський,1881-1940, митрофорний протоієрей; Леонід Іван Русаневич, 1896-1940, поручник УНР; Олександер Виговський, 1888-1939, полковник УНР; Євген Федосіїв, 1889-1943; Всеволод Змієнко, 1886-1938, напис по-польськи. З ЕУ/2 довідуємося, що це ген. штабу ген. хоружний Армії УНР. Тут же похований проф. Василь Біднов, 1874-1935. Далі Домініка Огієнко, померла 1937 р., напис по-польськи.

[Продовження буде]

ГОЛОВНИЙ УРЯД...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

є прерогативою Головного Уряду.

Ред. А. Драган у своєму короткому слові згадав, що на працю в редакції „Свободи" він поступив 12-го травня 1946-го року, в липні 1953-го року Головний Екзекутивний Комітет, на рекомендацію тодішнього головного редактора д-ра Луки Мишуги, доручив йому виконувати обов'язки головного редактора з уваги на затяжну недугу д-ра Мишуги, яка закінчилася смертю 8-го лютого 1955-го року. На річних нарадах Головного Уряду УНС в травні того 1955-го року він був обраний на головного редактора, обов'язки якого виконував досі. Ред. А. Драган згадав, що його рішення перейти на емеритуру подиктоване з одного боку завжди обстоюваною ним засадою своєчасно звільняти місця для інших, як також бажанням звільнитись від багатьох щоденних навіть технічних обов'язків в редакції та використати час для іншої праці. Своє коротке слово ред. А. Драган закінчив подякою своєму великому попередникові св. п. д-рові Луці Мишузі за опіку і науку та подякою головним предсідникам св. п. Миколі Мурашкові і св. п. Дмитрові Галичинові, тодішньому довголітньому головному касирові Романові Слободянові, та всім іншим багатьом головним урядовцям (згадавши зокрема покійного Дмитра Шмаґалу і постійного опікуна інж. Степана Куропася), і десяткам тисяч членства УНСоюзу, які майже з пієтизмом відносились до „Свободи" та взагалі публікацій УНСоюзу, усім багатьом тисячам дописувачів та співробітників і, зокрема, подякою своїм колишнім і теперішнім редакційним співробітникам за доброзичливість, вирозуміння та видатну працю і співпрацю, без якого були б немислимі „Свобода" та всі інші періодичні і книжкові публікації УНСоюзу в тому часі.

Головний Уряд прийняв заяву ред. А. Драгана та на висловлену головним предсідником д-ром Іваном О. Флисом пропозицію Головного Екзекутивного Комітету обрав його однодушно на редактора-емерита з дорадчими привілеями.

Після слова ред. Драгана, гол. предсідник д-р Іван Флис в імені Головного Екзекутивного Комітету запропонував:

Для редагування щоденника „Свобода" Головний Екзекутивний Комітет рекомендує оформити Редакційну Колегію, яка відповідала б за щоденне видавання цієї газети. Колегія складалася б з редакторів: Василя Тершаківця, Володимира Левенця, Зенона Снилика, Євгена Федоренка, Любови Коленської і ще одного редактора, якого плянується заанґажувати. Колегія працювала б під проводом голови Колегії, функцію якого виконували б ротаційно редактори Тершаковець, Левенець, Снилик, Федоренко і згаданий кандидат на працю в редакцію Ред. Любов Коленська не виявила бажання займати пост голови Колегії. Кожний голова Колегії був би на тому пості приблизно 50 днів і в тому часі був би діючим головним редактором, відповідальним за редаґування щоденника. Якби хтось із запропонованих редакторів відмовився від такого ротаційного головства, тоді був би продовжений реченець головства для тих, які цю функцію виконуватимуть.

Головний Екзекутивний Комітет і кожний член Головного Уряду матиме можливість оцінювати вартість і якість „Свободи" під проводом кожночасного голови Редакційної Колегії. На базі тієї оцінки Головний Уряд на своїх рідних нарадах у травні 1979-го року зможе вибрати головного редактора.

Головний Екзекутивний Комітет уповноважений суспендувати кожночасного голову Редакційної Колегії, в порозумінні з Головним Урядом, якщо на це була б достаточна причина.

За Екзекутивою застерігається право визначувати систему праці Редакційної Колегії.

Ця пропозиція Головного Екзекутивного Комітету, після деяких додаткових вияснень, була схвалена однодушно.

Д-р Б. Футей очолює Контрольну Комісію, інж. А. Дорошенко головою радних.

У „різному" представники Головної Контрольної Комісії і головних радних поінформували Головний Уряд, що Контрольна Комісія обрала собі на голову д-ра Богдана Футея, який на Конвенції одержав найбільшу кількість голосів, а на заступника голови мгра Івана Геврика з Канади. Головні радні вибрали собі на голову таким самим порядком одержаних на Конвенції найбільшої кількости голосів інж. Анатолія Дорошенка, а на заступника Василя Дідюка з Канади.

Після вияснення та полагодження ще деяких принагідних справ, головний предсідник д-р Іван Флис закрив ці перші наради новообраного Головного Уряду подякою всім учасникам, зокрема дякуючи всім за підкреслено виявлення в цих нарадах та їх рішеннях того братерського духа, який покладений в основу УНСоюзу.

Молитвою, яку провів головний контролер всесв. о. митрат Степан Біляк та традиційним відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено ці надзвичайні наради Головного Уряду УНС.

Сенатор Едвард Кеннеді перебуває в СССР

Вашінгтон. — Ройтер інформує, що сенатор Едвард Кеннеді, демократ з Массачусетс, перебуває під теперішню пору в Совєтському Союзі, куди він поїхав, щоб взяти участь у міжнародному конґресі здоровельного забезпечення, який розпочався в Москві 6-го вересня ц.р. Загально припускають, що в часі свого побуту він матиме змогу зустрінутися з совєтськими верховодами, а може навіть із самим Леонідом І. Брежнєвим, генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР. Сам Кеннеді заявив кореспондентам, що він присвятить увесь свій час для студіювання справи здоровельного забезпечення, яким він уже віддавна цікавиться і шукає можливости, щоб таке соціяльне здоровельне забезпечення увести у З'єднаних Стейтах Америки. Деякі політичні спостерігачі відмічують, що Кеннеді вибрався до Москви якраз тоді, коли почали наростати поголоски, що він буде черговим кандидатом на президента ЗСА у виборах в 1980 року. Газети інформують, що це вже друга поїздка Кеннеді до комуністичних держав в цьому році. Раніше він побував в Китайській Народній Республіці, де зустрічався з новими китайськими керівниками.

„НАША УКРАЇНСЬКА ШКОЛА" В ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Батьківський комітет і дирекція української школи при Осередку СУМА ім. УПА повідомляє у своєму зверненні до батьків, що цього шкільного року, крім звичайної суботньої школи українознавства, буде відкрита вечірня школа для молоді і дорослих, для початківців і для тих, що з тих, чи інших причин пепервали навчання в українській школі.

Вписи на вечірню школу відбуватимуться 16-го вересня, а на суботню — 9-го вересня ц. р. після Служби Божої в приміщеннях будинку „Нашої Української Школи".

ШІСТЬ ЛІТЕРАТУРНИХ ВЕЧОРІВ Я. СЛАВУТИЧА

З нагоди свого 60-річчя, Яр Славутич мав протягом минулого літа шість літературних вечорів на сході Канади й Америки, на яких читав уривки зі своєї нової поеми „Моя доба" (розділ про голод 1933 р. в Україні). На цих вечорах розійшлося більш як 100 примірників його ювілейного видання, збірника „Творчість Яра Славутича: Статті й рецензії", що його склав д-р Володимир Жила.

Тиждень Поневолених Націй в Сан Дієґо

Уперше від існування свого організованого громадського життя, українці в Сан Дієґо, взяли участь у святкуванні Тижня Поневолених Націй, 23-го липня, 1978 року із представниками інших народів.

Цього року ініціятива святкування вийшла з американських кол. З почину капітана Генрі Е. Фелпса (ЗСА фльота рет.) і майора Джана Вен Борена (Голляндія рет) скликано збори, на яких засновано спеціяльний Комітет під головуванням Г. Ф. Фелпса і секретарюванням Дж. Вен Борена.

Відзначення відбулось біля будинку міської ради з участю до 300 присутніх з національними прапорами і плякатами. Були заступлені досить чисельно українці, В'єтнам, Камбодія, Куба, Румунія і Вільний Китай — Тайван. Після вступного концерту прекрасної оркестри корпусу морської піхоти, українці, як представники найбільшої европейської поневоленої нації, були першою точкою програми. Змістовне слово англійською мовою виголосив знаний місцевий український діяч Богдан Климкович. З українськими народними танцями виступили панни Уляна Олексишин (сольо) і Дана Сисин і Петруся Луків під щирі апльодисменти присутніх. Слідували короткі промови від поодиноких поневолених націй і мистецькі виступи В'єтнаму і Куби.

Представник міста прочитав проголошення, видане з нагоди Тижня Поневолених Націй посадником міста П. Вілсоном. Загальна атмосфера відзначення була бадьора і святочна та проходила під гаслом Комітету: „Наша перша лінія оборони — Поневолені Нації" і „Америко, прокинься".

На закінчення святкування ухвалено резолюції, що їх пізніше переслано президентові Картерові і Стейт Департментові.

Л.Р.

Виставка Анни Кравець в Едмонтоні

В Едмонтоні (Канада) відбулась двотижнева виставка Анни Кравець, що тривала протягом серпня. Виставку відкрив д-р Яр Славутич, професор Альбертського університету, подаючи короткі біографічні дані про мисткиню.

Пані Анна народилася в Саскачевані, отримала ступінь бакалара в Альбертському університеті, а також диплом в мистецькій школі в Келґари, де вивчала малювання під керівництвом визначних мистців. У 1966 році, після відходу від заробіткової, вчительської праці, мисткиня цілковито віддається малярству. Її перші твори виконані олійними фарбами. Але протягом останнього часу вона малювала переважно пастелі.

На виставці було 43 картини. Переважали квіти й пейзажі. До речі, п-і Анна має чудовий квітник навколо своєї хати, що й служить їй за об'єкти для її мистецьких творів. Крім пастель, були також картини олійними фарбами. Траплялися зрідка й портрети українських поселенців Альберти.

На відкриті виставки було 90 осіб, а протягом наступних двох тижнів її відвідало понад 200 осіб. Едмонтон, де мистці виставляють свої твори майже щомісяця, мав черговий мистецький успіх.

Н.Н.

В глибокому смутку повідомляємо Р[...]
що 7-го вересня 1978 року від[...]
заосмотрений Найсвятішими Тайна[...]
наш Найдорожчий БАТЬКО,

бл. п.

ІВАН МАРТИНОВИЧ

бувший лісничий Старяви біля Перемишля, учасник Визвольних Змагань.

ПАНАХИДИ у суботу, 9-го вересня і неділю, 10-го вересня 1978 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні De Voe, 136 W. Washington Avenue, Washington, N.J.

ПОХОРОН в понеділок, 11-го вересня 1978 р., о год. 10-ій ранку, з того ж похоронного заведення до церкви св. Миколая у Ґрейт Медов, Н. Дж. Після Св. Літургії, зложення Тлінних Останків на парафіяльному цвинтарі.

Горем прибиті:

доњка — ОЛЬГА РАВЛЮК з мужем РОМАНОМ
внучка — ОКСАНА ТРУТИНЯК з мужем ТОМОЮ
2 Сестри в Україні і 2 Сестрінки в Америці
Ближча і дальша Родина в Україні й Америці

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Незабутнього МУЖА, БАТЬКА, СИНА і БРАТА

бл. п.

ОЛЕКСАНДРА БАДУЛЯКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в п'ятницю, 22-го вересня 1978 року, о год. 8-ій ранку в церкві Царя Христа у Філядельфії, Па.

Просимо Родину, Приятелів і Знайомих помолитись з нами в цей день за душу Покійного.

Горем прибиті:
дружина — ГАЛИНА
син — АНДРІЙ
мама — КАТЕРИНА
БРАТИ з Родинами

Школа Українознавства православного собору св. Володимира в Чікаго

Українців в Чікаґс нараховується понад сто тисяч. Не всі вони цікавляться українським громадським чи релігійним життям. А ще менше тих, що підтримують українське шкільництво чи посилають своїх дітей до школи українознавства. А виховання дітей, збереження молоді при українських парафіях, при українській громаді є справою всього українського суспільства, а не лише їх батьків. Та ще лишилися між ними й свідомі батьки, які розуміють свої обов'язки супроти своїх дітей, супроти України, її мови, її майбутнього.

З-року-в рік діти таких батьків успішно закінчують школу українознавства і стають свідомими амбасадорами українського народу за її межами України. Протягом десяти років учителі їх навчали не лише мову, історію, географію, літературу, релігію, культуру та спів, а й прищеплювали любов до далекої й незнаної їм країни — України.

Учителі школи: Галина Василів, Дана Лень, Галина Карасейчук, Марія Коркач, Юрій Павлик, Дора Пошиваник, Марія Коновал, Олексій Пошиваник, Олексій Коновал, Надія Скорин, Олександра Д. Кочман, Ольга Семчишин, Катерина Галкін та Надія Савин віддано працювали з дітьми і молоддю, щоб збагатити їхнє знання.

У школі св. Володимира молодь не лише навчається приписаних предметів, але також бере активну участь в шкільних та громадських імпрезах. На протязі року, відбуто їх багато: Українські Дні, Свято Ялинки, День Самостійности й Соборности, свято Шевченка, свято Матері, ряд виставок українських мистців, базар, коляда, конкурс написання віршів присвячених роковинам Шевченка та ін. ...

Старанням активного і працьовитого директора школи Олександри Д. Кочман, яка сама вчилася і вчила в Іллінойському університеті влаштовано учительську конференцію для всіх учителів українознавства Чікаґо і околиць. Доповідачем був проф. Богдан Рубчак з Іллінойського університету, який говорив на тему „Проблеми шкіл українознавства та можливий спосіб покращання виховно-навчального процесу". Школа видає щорічно газету-хроніку „Наша школа", в якій поміщуються дописи, вірші, малюнки учнів усіх кляс. В ній подано життя школи. Навчання в школі, що має передшкілля і десять кляс, відбувається кожної суботи від 9-ої до 2-ої год. дня. Щоб учні мали досить енергії для навчання Лєна Скиба (керівник), Дарія Гартлер та Катерина Карнет дбали, щоб в буфеті була їжа.

17-го червня ц. р. Школу Українознавства закінчили: Григорій Дейнека, Тарас Коновал, Люся Куцевич, Наталка Личик, Маруся Лумпо, Марійка Павлик, Валя Скиба, Леонід Скорин, Оля Татко, Роксана Цепинська та Володимир Циганюк. Всі абітурієнти Школи Українознавства Православного Катедрального Собору Св. Володимира в Чікаґо цього року вільно володіють українською мовою і після кінцевих письмових та усних іспитів тяжко було устійнити іспитовій комісії, що її очолював проф. М. Семчишин, хто з них заслуговує на відзначення чи грамоту.

Батьки ґрадуантів влаштували, тиждень перед закінченням школи, спільний обід для всіх учителів школи, членів Батьківського комітету та управи парафії, випускників та їх рідні. На цім обіді вручено учителям та директорові школи від батьків та учнів вартісний подарунок-книжку „Нездоланий Дух" — мистецтво й поезія українських жінок політв'язнів у СССР. Того ж дня увечері в залі парафії відбулася забава абітурієнтів, на якій грала найкраща оркестра Чікаґо „Веселі Часи". На забаві представлено учнів 10-ої кляси та було розіграно виграшу для придбання фондів для школи. На виграші були розіграні подаровані школі такі речі: бандура — д-р Лідією Куриляк, картина-краєвид виконана Грицьком Ленем, вишивка-подушка — Оксаною Марчук та різьблена тарілка.

Закінчено останній день школи молебнем та святковою імпрезою. Програму свята відкрив член Батьківського комітету скарбник Гринько Лень, а заповідачем програми була учителька Надія Скорин. В закінченні шкільного року беруть участь учні всіх кляс. Тому й цього року це свято розпочали діти передшкілля-садочку віршем „Півник". Таня Лень учениця 1-ої кляси виконала голляндський танець, а учні 5-ої кляси виконали сценку-деклямацію, що її самі склали. Орина Грушецька, учениця 8-ої кляси продеклямувала вірш Надії Скорин „До учнів школи українознавства" про школу, навчання, іспити та мову. Навчання співу в школі учить молода учителька Надія Савин. Учні середніх кляс під її керівництвом виконали дві пісні: „З руїн Україно вставай" — слова Н. Скорин, музика В. Шутя та „Лебеді материнства" слова В. Симоненка, музика А. Пашкевича. Тріо учнів 7-ої та 8-ої кл. Оленка і Марійка Ріверон та Ліза Трутовська у фортепіяновому супроводі учительки співу гарно виконали пісню „Ясени", слова і музика К. Кривенького. На закінчення мистецької частини група бандуристів ансамблю ОДУМ-у, колишніх випускників цієї школи, а саме: Наталя Кохно, Ляля Кочман, Оля Куриляк та Катя Косик з якими працює Василь Деркач, виконали ряд українських пісень.

У другій частині програми найкращим учням від першої до 9-ої кляси видано похвальні грамоти. Після цього керівник 10-ї кляси Ольга Семчишин представила абітурієнтів, а відтак їм вручено Євангелію, матуральний диплом, фото-табльо кляси, американську посвідку признання видане суперінтендантом чікаґських шкіл та шкільну газету-хроніку „Наша школа". Учні—Валя Скиба, Наталя Личик, Оля Татко, Роксана Цепинська та Володимир Циганюк — відзначені за дуже добрі кінцеві оцінки з письмового та усного іспитів. Їм вручено найновішу платівку оркестри „Веселі часи". П'ять учнів, які на протязі цілого року мали дуже добрі оцінки з усіх предметів, дістали похвальні грамоти та чеки на 25 долярів від Українського Народного Союзу, що їм вручила Гелен Олек — голова чікаґської округи Українського Народного Союзу. Цими учнями є Маруся Лушпо, Маруся Павлик, Люся Куцевич, Тарас Коновал та Леонід Скорин.

Учениця абітурієнтка Люся Куцевич у своїм прощальнім, від кляси, слові висловила подяку батькам, що посилали їх до школи та учителям, що з терпінням і зрозумінням передавали їм свої знання і любов до всього українського. Наталія Іванів представниця Золотого Хреста привітала абітурієнтів з закінченням школи та подарувала для бібліотеки школи Збірник про Олену Телігу. Духовний опікун школи й настоятель парафії протопресвітер Федір Білецький якраз перед закінченням шкільного року перейшов операцію тому не брав активної участи як усі попередні роки в шкільній імпрезі. Його заступали отець диякон Вячеслав Іллюк та голова парафіяльної ради Ілля Матулко, який в своїм привітальнім слові закликав учнів плекати любов до всього українського, любити свою церкву та відвідувати її частіше та бути зразковими членами української громади.

На закінчення директор школи Олександра Д. Кочман подякувала духовному опікунові школи о. протр. В. Білецькому учителям, батькам, учням, управі парафії, добродіям школи і усім тим, що чимось допомогли школі, щоб вона була одною з кращих шкіл українознавства на американському континенті.

Око

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

УАСТ „ЧЕРНИК" — „ҐЕРМАНІЯ" ДАВАРІВЕР 3:1
УАСТ „ЧЕРНИК" ЕН АРБОР 2:0
УАСТ „ЧЕРНИК" — МТ. КЛЄМАНС 2:0

Завдяки цим трьом, за порядком, перемогам УАСТ „Черник" Детройт в першенствах копаного м'яча „Мічіґенської Сакер Ліґи", змінив свою позицію на другому місці в показнику табелі гор, Першої дивізії.

СПОРТОВО-РОЗВАГОВА ІМПРЕЗА УАСТ „ЧЕРНИК" ДЕТРОЙТ

УАСТ „Черник" Детройт у неділю, 13-го серпня ц. р., на оселі „Діброва" поблизу Брайтону, влаштувало успішну розвагово-спортову імпрезу. Згідно з програмою тієї імпрези відбулися гри і забави юнацтва. В копаному м'ячі змагались наймолодші юньйори дружин „Черника" і „Саберн" з м. Ворен, в яких переможцями вийшла дружина „Черника" — вислідом 4:1. Переможні голі для „Черника" здобули Качмар, Старостенко і Лідкевич. Ці змагання переводив В. Дигдало.

На відбинковій площі відбувся трійковий турнів із участю3-ох дружин „Черника", двох польських „Білих Орлів", двох УМСА і однієї з Чікаґо. Провідником відбиванковго турніру був В. Чубатий.

Крім цього в тіні сосон проходили шахові змагання. Буфетом завідували пані УАСТ „Черник".

В. Гриньків

УСВТ „Ч. СІЧ" — ЮНЬЙОН КАВНТІ СК 0:1
УСВТ „Ч. СІЧ" — БАҐНАРІСЕ СК 1:2

Зазнавши цих двох за порядком поразок, „Ч. Січ" утратила можливість увійти до фінальних гор за Трофей, а теж і найбільші фінансові нагороди „Пабст Блю Ріббон". В обидвох змаганнях „Січовики" мали більше з гри, володіли ініціятивою, одначе, не зуміли вповні використати своїх реальних можливостей, здобути бажані голі. Зокрема в останніх змаганнях з „Баґнарісе", в яких „Ч. Січ" вела довший час 1:0, італійці перемогли завдяки двократним помилкам оборонця Охрименка. Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Ю. Бакун, Охрименко, Паливода, Миргород, Нагорняк, А. Бакун, Ілич, Даніґин, Леонів, Денисюк, Мельник, Санчес, Ганич. Провідник цих змагань Л. Рудзінський.

СПОРТОВІ ВІСТБКИ З УКРАЇНИ

КУБОК КОПАНОГО М'ЯЧА СССР, — ВП'ЯТЕ В СТОЛИЦІ УКРАЇНИ

„ДИНАМО" КИЇВ — „ШАХТАР" ДОНЕЦЬК 2:1/0:1, 1:0, 1:0, 0:0

Дня 12-го серпня ц. р. на вщерть заповненому стадіоні „Торпедо" в Москві, відбулися фінальні змагання за Кубок совєтської імперії, до якого в цьому році дійшли два українські клюби: „Динамо" Київ і „Шахтар" Донецьк.

Згідно з пресовими повідомленнями, фінальна зустріч між цими двома чоловими українськими клюбами пройшла цікаво і емоційно, в якій футболісти зі столиці України значно частіше загрожували воротам донецьких вуглекопів, хоча донечани застосовували гнучкішу тактику, залежну від подій, які розгортались на грищі. Завдяки цій тактиці вони і здобули ведення 1:0 вже в 15-ій хвилині, коли з гарної акції Латиша і Дудинського Старухін вмістив м'яч у сітку воріт „Динамо". Продовжуючи далі швидко атакувати, футболісти зі столиці України мали ряд добрих можливостей вирівняти вислід, але щойно в 55-ій хвилині Олег Блохін з подачі Онищенка здобув головою вирівняння — 1:1.

До закінчення основного часу гри жадному із суперників не пощастило здобути переможного голя. Таким чином російський суддя В. Липатов, згідно з правилом — зарядив 30-хвилинну догривку, в якій вже напочатку знову Блохін, цим разом з подачі Лозинського, здобув ґоля, яким вирішив перемогу. Цей вислід не змінився до фінального свистка, коли в 120-ій хвилині суддя врешті припинив цю виснажливу для обидвох дружин зустріч.

Крім великого кришталевого Трофею, менші Трофеї найкращих змагунів фіналу вручили Олегові Блохінові з Києва і Старухінові з Донецька. Обидві дружини виступили до цих змагань у таких складах — Київ: Юрковський, Безсонов, Болтача, Фоменко, Решко, Колотов, Лозинський, Буряк, Онищенко, Хапсаліс, Бережний, Веремєєв, Блохін. Донецьк: Дегтярьов, Яременко, Горбунов, Контратов, П'яних, Рудаков, Латиш, Варнавський, Резник, Старухін, Дудинський, Соколовський.

Після цього фіналу „Шахтар" виїхав до Португалії, де вже в другому дні відбув товариські змагання у м. Порто з клюбом „Боавіста", що його переміг 1:0. Переможного голя для української дружини здобув її „бомбардир" Старухін.

УКРАЇНКА ІРИНА ДЕРЮҐІНА ПЕРШУНКОЮ В ХУДОЖНІЙ ГІМНАСТИЦІ

У Свердловську на Уралі закінчився міжнародний турнір мистецької гімнастики, в якому взяли участь спортовки Болгарії, Мадярщини, Чехо-Словаччини, Еспанії, збірна совєтської імперії і поза конкурсом збірна Російської ССР.

Як і в багатоборстві, так і в окремих вправах у цьому турнірі прославленій українці, Ірині Дерюгіній, яка, на жаль, у цих змаганнях була змушена репрезентувати російську імперію — СССР, не було рівних. Вона виграла поєдинки і зі скакалкою, і з м'ячем, а за свою коронну комбінацію зі стрічкою отримала в нагороду найвищі оцінки турніру (19,65) Її суперниця росіянка Девіна здобула срібні відзнаки. Третьою вийшла ще одна надійна українка з Києва, Людмила Євтушенко, здобувши загальну оцінку (27,95). Ірина Дерюгіна осягнула загальну найвищу оцінку турніру (29,05).

МІЖНАРОДНИЙ ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР У ХАРКОВІ

В половині серпня продовжувався міжнародний відбиванковий турнір, в якому після 4-ох днів змагань в „А" групі непереможними залишилися ще збірні СССР-1 і Польщі. В цій групі виступала окремо збірна України, яка перемогла репрезентації Румунії і Італії, але зазнала поразок з лідерами: збірними СССР-1 і Польщі. Щоб зайняти почесне третє місце, збірній України треба було виграти останню зустріч із репрезентацією Болгарії, з якою, одначе, програла 2:3/15:6, 8:15, 15:9, 12:15 / 15:10/. В групі „Б" змагалися збірні Японії, Чехо-Словаччини, Америки, Куби і СССР — 2. В цій групі лідерами були збірна Японії, що здобула підряд три перемоги. Збірна Америки зазнала поразок з японцями 2:3, з кубанцями 0:3 і зі зібною Чехо-Словаччини 1:3.

Турнір продовжувався. У дальших грах збірна СССР-1 перемогла Польщу 3:2, а друга збірна СССР-2 завдала поразки Японії. У групі „А" до фіналів дійшли: СССР-1 і Польща, в групі „Б" — СССР-2 і Куба.

Подав [от]

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

Повідомляємо всі організації і поодинокі особи,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

Окремих листів в тій справі не буде відписуватися.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 17-го ВЕРЕСНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії церкви св. Йосафата. На порядку — збирання чл. вкладок, як рівнож справа ювілею. Проситься чл. прибути. — К. Шевчук, предс., Ст. Васьків, Т. Кубарич, Ст. Мартинюк і Дм. Пристай — чл. Управи.